

тѣзи женѣ за да спасе съвѣстѣтъ си. А струваше му ся че имаше въ рѣцѣтъ си вѣзны и гледаше какъ язычецѣтъ имѣ часъ съсъ часъ ту на тѣй ту на инакъ натягаше, безъ да може да отгадае коя надвиваше, жената или съвѣстѣта! И записката бѣше тамо, цѣла, непобутнѣжта, разгѣнѣжта прѣдъ очитѣ му, и выкаше : „Срамота ! сърдцето ти ся надви.“ И искаше ножъ за да го истрѣгне отъ гърдытъ си.

Часѣтъ удари за срѣдъ ноцъ. Не му оставахъ освѣтъ само осемъ часа, въ които трѣбаше да избере обесчестеніето или любовѣтъ на тѣзи женѣ и наченѣ да ся бори съ сърдцето си една борба не равна, като коняръ който иска всякакъ да укроти непокоренъ и злонаведенъ конь, като го насилва и го бие съ бичѣтъ до раскървяваніе, и както неукротяваныйтъ конь ся придрѣпва, рнѣта, и кога ся сви-ва и ся уводя отъ конника, кога пакъ го отблѣснува, тѣй и сърдцето на того-зи окаянныйтъ противеше ся, подскача-ше, и кога ся измѣзваше изъ рѣцѣ, ко-га пакъ възсправянь отблѣсваше смутенѣж-тъ си волю. И пакъ ся насърчаше като принуждаваше въображеніето си за да